

AHMET TULGAR • Çocuklar ve Canavarları

AHMET TULGAR İstanbul'da 1959 yılında doğdu. 35 yıldır gazeteci ve edebiyatçı olarak yaşıyor. Çalıştığı yayınların bazıları sırasıyla *Sabah*, *Güneş*, *Nokta*, *Milliyet*, *Akşam*, *Vatan*, *Birgün*, *Cumhuriyet* oldu. Makale ve denemeleri *Şehrin Surlarındalar* (1992), *Tam Yakalandığımız Yerden* (2004), *Ne Olmuş Yani? Korsan Yazılar* (2005), *Ben Onlardan Biriyim* (2007), *Diller Çehreler Barış* (2010), *Henüz Zaman Var* (2013), *Bakışın Ritmi* (2020); söyleşileri *Mahallede Herkes Kahramandır* (2004) adlı kitap-larda toplandı. *Evsiz Ülke Hikâyeleri* (1989), *Birbirimize* (2009), *Duygusal Anatomî* (2015), *Trajik Nüans* (2016), *Bakmadığımız Bir Yer Kalmıştı* (2018), *Arzunun Serbest Dolaşımı* (2021) adlı altı öykü kitabı; *Volkan'ın Romanı* (2006), *Çocuklar ve Canavar-ları* (2012) adlı iki romanı yayımlandı.

Doğan Kitap, 2012 (1 baskı)

İletişim Yayınları 3193 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 565

ISBN-13: 978-975-05-3355-6

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AHMET TULGAR

Çocuklar ve Canavarları

Şarkı, acının içinden umudu çıkarırken
meydana gelen sürtünmenin sesidir.

SARP KAYA

Açılış

- Nusret, tırnağım düşecek.
- Yine çıkar.
- Nusret, ilk kez tırnağım düşüyor benim.
- Dikkat et de, son kez olsun. (Kafasını önündeki faturalardan kaldırmadı.)
 - Biliyor musun Nusret, ben bunu rüyamda görmüştüm. Uyandığımda hâlâ ağlıyordum. Ciğerim eziliyordu. Zaten ağlamaktan uyandım.
 - Ciğerin mi ezildi? Neden? Sana ne oluyor ki?
 - Nusret, parmağımı kapıya sıkıştırdığımda da aynı öyle oldu. Ciğerim ezildi.
 - Mübalağa etme.
 - Beni bankaya veyahut vergi dairesine gönderdiğin zamanlarda da bir şeyler yaptığını biliyordum aslında. O paçavra ile.
 - Terbiyeni muhafaza edersen memnun olurum.
 - Buna tahammül ederdim de Nusret, ben buradayken buna teşebbüs etmen. Hemen bir duvarın arkasında o kadın ile olman. Buna dayanamadım işte.
 - Onun için kapıya dayandın, öyle mi? Zuhâl Hanım'ın için-

deydim biliyor musun, sen açamayasın diye kapıya yaslanırken? Bunu mu duymak istiyorsun? Duy işte. Kapıya yaslanırken dibine kadar sokuyordum. Sen de parmağını geri çekilişlerimden birinde sıkıştırdın herhalde. Hadi, geçmiş olsun.

- Nusret, ben işten ayrılmak istiyorum.
- Öyle mi? Öyle mi? İşten mi ayrılmak istiyorsun? Kapı orada. (Kafasını hâlâ faturalardan kaldırmamıştı.)

Dünya, âlemdeki çukura düşmüş bir topmuş

Mahpusluğumun ilk aylarında gazete, dergi ne bulursam okuyordum. Arkadaşlarım, onlardan da kaç kişi kaldıysa artık, herhalde burada ihtiyacım olacağını düşündükleri için kitap da gönderiyorlardı gerçi bana. Ama hiçbirinin bu kitapların kapağını dahi açmadığını biliyorum. Haliyle ben de açmadım. O ilk ayların sonunda gazete okurken de aynı şey olmaya başladığından beri dışarıda neler olup bittiğini sadece televizyondan öğreniyordum. Aslında dışarıya ilişkin öğrendiğim bir şey de yoktu ya gazetelerden. Çünkü cezaevine girdikten bir süre sonra dışarıyı diye bir yer de bitmişti benim için. Ama içeriği sürüyordu ve önemliydi. Sadece içeriği önemliydi artık. Sarp Kaya'nın da olduğu yer yani. Sarp benden şimdi yüzlerce kilometre uzakta olsa da, sanki içerilerin arasında bir dışarı yokmuş gibi geliyordu bana. Bir-birimizden uzakta olsak da aynı içerinin içerisindeydik sonunda. Sadece içeriği çok geniş olduğu için birbirimizi görmiyorduk. Mektuplaşacaktık. Mektuplaşmaya da başladık.

Birine, bir eşe dosta, ahababa hasret filan da duymuyordum ha. Hiç hasret çekmedim yani. Zaten mektupları yağıyordu

sanki Sarp'm. İceride böyle oluyor. Her gün birbirine o kadar benziyor ki, orada zamanın akışının farkına varmıyosun. Farkına varmayınca da zaman çok hızlı geçiyor. Zamanın geçtiğini takvimden görüyorsun ama zaman öyle gözünün önünden geçmiyor. Zamanı göremeyince de işte zaman su gibi akıyor. Tuhaf ama kayalardan aşağı düşer gibi düşüyor. Zaman düşüyor resmen. Kıpırdamadan yattığımız, hareket etmediğimiz zamanlarda bile kayalardan aşağı düşüyor, yamaçlardan yuvarlanıyorduk sanki. Yatağımızdan hiç kalkmadan düşüyorduk. Yatağımızdan kalkmıyor ama bir yandan da düşüyorduk. Şimdi tuhaf geliyor. Kendimi zaman gibi hissediyordum. Sarp da öyle hissediyordu zaten. Mahkûm dediğin nedir ki? Zamana dönüştürülmüş insan. İstikbal bizim için ileride bir yerde değildi yani. Aşağıda, zamanın çağıldadığı bir kayalığın dibindeydi. Zamanı görmüyordum, zaman gözümüzün önünde değildi ama zamanı duyuordum: Bir uğultuydu. Karanlıkta bir uğultuydu.

Kulaklarımdaki uğultu yüzünden uyuyamadığım çok gece olmasına rağmen aylar ayları, yıllar yılları kovalıyordu.

Çoktan alışmış olmam gerekirdi aslında kulaklarımdaki uğultuya. Bir çağlayanın yakınında kulübesi olan birine bakın, suyun sesini duymaz bile artık. Ama alışmak bir yana, ben kendimi bu uğultuyu duymaya zorluuyordum. Zamanın sesinin de duyulmadığı, o sesi yitirdiğim zamanlarda çok korkuyordum. Görmüyor, duymuyordum zamanı. O zaman da işte, zaman geçmez diye çok korkuyordum.

Zaman geçmezse ben düşmem, o da düşmez, onun mektubunda tarif ettiği gibi bir kayalığın dibinde kanımız karışmazdı ama bir yandan da. Öyle de, zaman bu kadar hızlı geçtikçe bir yandan da emindim çok sürmeden ikimizin de kayalıklardan düşüp parçalanacağına. Parçalarımızı birbirinden ayırma zahmetine katlanmayıp bizi aynı mezara atarlardı. Bunu temenni etmeme de şaşırıyordum. Böyle ölüm tas-